

Nott Ell zasáhla znepokojivá zpráva. Zemi čarodějů a lidí ovládlo nejisté napětí a podezíravost. Jejich vůdce, princ Arold beze stopy zmizel. Část jeho vojska byla spálena na úhel, část zmrzlá na kost.

Nott Ell, země, kterou obývali vyvolení. Žili zde čarodějové, jejichž moc ovládala přírodní živly, tj. oheň, vodu, zemi a vzduch. Každý z čarodějů nebo čarodějek se již narodil se schopností vládnout jistým živlem. A žili zde i obyčejní lidé, zejména udatní bojovníci a bojovnice, kteří v sobě hrdě nesli odvahu, statečnost a čest.

Mezi oběma národy kdysi probíhaly kruté války o nadvládu, jež rozpoutal vztah mladé čarodějky k lidskému muži, princovi Elenovi. Avšak jeho city k ní nebyly opětovány tak, jak by si přála. Miloval ji, ale ona nedokázala milovat. Její srdce prahlo po vládě a moci. Zhrzená, nešťastná láska se proměnila v mučivou nenávist a pohrdání vůči všem. Rozhodla se pomstít. Jak se ukázalo, čarodějka byla Nejvyšší, která ze všech čarodějů vládla nejničivějšími schopnostmi, čítající všechny živly. Nejvyšší měla čaroděje chránit a po jejich smrti vstřebávat jejich sílu, avšak ona byla jiná. Nenáviděla svět, byla plná zloby a povýšenosti. Nechtěla nikoho ochraňovat, chtěla všem vládnout. A tak výhrůžkami, planými sliby a opojným slovíčkařením sestavila armádu čarodějů, kteří po jejím boku bojovali jak proti lidem, tak proti vlastnímu druhu.

Těmto čarodějům se říkalo „Temní“. Zprvu nepatrný spor vedl k dlouhým a krvavým bitvám. Lidé se museli spolčit s magickými bytostmi, měly-li obě strany vyhrát. Mnoho z nich zaplatilo svým životem. Nakonec společnými silami Nejvyšší porazili. Před svou porážkou však stihla pronést onu osudnou větu. „*Já se vrátím.*“ V ten okamžik bylo Staršími, kteří byli považováni za nejmoudřejší bytosti, jež znali tajemství magie a její dědičnosti, vyneseno proroctví.

V okamžiku, kdy se bude zdát, že je vše ztraceno, povstane Síla, vyvolána společenstvím čarodějů, která nevídanou mocí porazí dávné zlo, jenž se ukrývá v temnotě. Od té doby uplynulo mnoho let. O proroctví se vědělo, ale nikdo mu příliš nevěřil. V Nott Ellu panoval mír a klid za vlády mladého lidského prince Arolda. Předmětem míru bylo, že nikdo z čarodějů žádnému člověku neublíží a naopak, avšak tento pakt byl nyní, zdá se, porušen.

Na kruhovém náměstí, které bylo poseto malými obytnými dřevěnými domečky, obchůdky a řemeslnými stánky se scházel rozlícený dav. Horečně mezi sebou diskutoval a hádal se. Lidé obviňovali čaroděje a naopak. Každou

chvíli se mezi nimi schylovalo k souboji.

„Věděl jsem, že vy tu svou povýšenost na uzdě neudržíte!“ křikl do davu statný muž oblečen v kovářské kožené zástěře a poukázal sekerou na jednu z čarodějek.

Čarodějové se od lidí odlišovali charakteristickým tetováním na levé straně tváře, které se táhlo od spánku až po bradu. Každému novorozenému čaroději se tetování samo vyrýsovalo na kůži. Jeho zjev záležel na živlu, kterým každý čaroděj vládl. Vodní čarodějové měli ve znaku několik po sobě jdoucích vln, čarodějové ohně plameny, čarodějové vzduchu ornamenty, představující vítr a čarodějové země rozkvetlé větve.

„My? Nikdo z nás by princů neublížil!“ bránila se slovně, ale už se jí v ruce tvořila ledová koule, kterou zapříčinila její horlivá povaha.

„Když je to tak, tak proč jeho strážci uhořeli nebo umrzli? To my jsme rozhodně neudělali!“ odvětil hrubým hlasem a divoce u toho máchal rukama. Lidé se k jeho obviňování horečně přidávali. Oba národy přes sebe hulákaly navzájem se urážely.

„Měli bychom se uklidnit, a domluvit se, co dál,“ vložil se do rozhovoru princův zástupce ze stran čarodějů. To, že prince zastupoval čaroděj, mělo vzbuzovat pocit důvěry. „Viděl někdo z vás prince v nejbližší době?“ Na jeho otázku nikdo nezareagoval. Všichni umkli a nejistě se vzájemně počastovali mlčenlivým podezíráním.

„Ferrero, řekni jim to,“ pošeptal nenápadně šestnáctiletý chlapec od ucha o rok starší kamarádce, rusovlásce s ohnivým tetováním, oděné do prostých šatů. „Neříkala jsi mi náhodou, že jste se s princem viděli?“

Naléhal mladík a mrknul na přítelkyni. Dívka otráveně protočila oči.

„Meline, mlč. Nechci se do toho míchat, a navíc kdybych jim řekla, že jsem ho viděla, hned by si mysleli, že jsem za jeho zmizení zodpovědná, a to...“

„Vy dva, co si to šuškáte?“ přerušil oba aktéry silný mužský hlas. Menší vousatý muž podsadité postavy se propletl davem a zamířil ke chlapci s dívkou. Přísně si oba prohlédl.

„Viděli jste snad prince?“ úlisně se dotázal. Chlapec s dívkou se na sebe nervózně podívali. Melin se kousl do rtu a počastoval přítelkyni výmluvným pohledem. Ferrera lehce svažila čelo, dotčena přítelovou

neschopností mlčet. „Tak co? Odpověz!“ vyzval ji nedočkavě, až sebou dívka polekaně škubla.

„Viděla ho,“ zradil ji Melin. Ferrera se na něj nevěřičně ohlédla. Dotčena přítelovou zradou, rozhodla se Aroldovo přání dodržet. Nic nepoví. Po takové odpovědi se okamžitě všechny pohledy přítomných obrátily na onu nešťastnici.

„Mluvila si s ním?“

„Ano,“ zopakovala trochu sebejistě.

„O čem?“

Rusovláska mlčela. Olízla si rty a vrhla na obecenstvo nevrlý výraz. Sklopila víčka a odtáhla hlavu.

„To nemohu prozradit.“

Její odmítavá odpověď rozvířila horkou debatu. Lidé nevěřičně kroutili hlavami a odtažitě se od dívky odvraceli. Počastovali ji urážkami, které čarodějka přehlížela. Stála hrdě se vztyčenou hlavou odhodlána mlčet za každou cenu.

„To říkám, vidíte, zase čarodějka. Můžou za to oni!“ křikl kdosi. „Určitě mu něco udělala.“ Osočili ji.

„To ne! Já jsem princovi nic neudělala!“ bránila se rozezleně.

„Tak nám prozrad, kde je a co říkal, před svým zmizením? Přeci smrt jeho vojska není náhoda,“ vzýval ji princův zástupce. „Něco se děje.“

„Já nevím, zdali se něco děje. Jistě se princ brzy objeví,“ zalhala Ferrera, ale její lež všichni snadno prokoukli.

„Jistěže se objeví, protože ty ho přivedeš,“ překvapil ji kdosi z davu. „Navrhuj, abychom ji vyslali najít a přivést zpět prince pro udržení stálého míru,“ vyhlásil impulsivně. Lidé s jeho návrhem nadšeně souhlasili.

„Dokaž, děvče, že za to vy, čarodějové nemůžete!“ vmetl jí do vyděšené tváře.

„Souhlasím,“ přitakal princův zástupce, k němuž se přidávali i další čarodějové.

„Počkat, to nejde. Já nic nevím. Nevím, kde ho mám hledat,“ odmítal rozrušeně určený úkol.

„Jsi čarodějka, s těmi tvými čáry máry ho najdeš.“ Přikázal jí.

Princův zástupce vzápětí dodal.

„A aby to bylo spravedlivé, někdo z lidí půjde s tebou!“

Takové rozhodnutí vyvolalo rozhořčenou debatu, kterou se čaroděj snažil uklidnit. „Nevíme, co se stalo, a kdo za to může, takhle to bude spravedlivé. Jeden od nás, jeden od vás,“ trval si na svém a nemínil svůj postoj měnit. „Hlásí se někdo dobrovolně?“

Vyděšená rusovláska otáčela hlavu a odtažitým výrazem, v němž se zračil vztek i zoufalství, si prohlížela místní lidské osazenstvo. Její zelené zorničky nabíraly ohnivé barvy.

„Já půjdu,“ přihlásil se mladý, vysoký, statný muž s několikadenním strništěm na tváři. Oděn byl do kožených kalhot, a bílé košile, přes kterou měl oblečenou koženou vestu. Na zádech měl připevněn toulec s několika šípy a v ruce třímal luk. Všichni, včetně čarodějky se na něj ohlédli. Dívka se střetla s jeho modrýma očima, kterými ji podezíravě propaloval. Čarodějka se nevěřicně, ironicky uchechtla a bezradně rozhodila rukama.

„Lučištník? Dobře, běž s ní. Přiveďte prince dřív, než se přesype písek v těchto hodinách,“ vypověděl zástupce a nastavil dlaň, v níž se mu zobrazily přesýpací hodiny, „nebo bude válka.“

„Ferro, já se omlouvám,“ hles rozechvěle Melin, když náměstí opustil rozlícený dav, a zůstali zde jen oni tři.

„Mlč!“ prskla a odtažitě nastavila dlaň na náznak neochoty s ním mluvit. Beze slova, se sklopenou hlavou odešel.

Jakmile se Melin vzdálil, Ferrera se obrátila na lučištníka. Muž stál opřený o kamenný domek a ruce měl založené na prsou. Jeho sebejistota a povýšenost, které z něj vyzařovaly, čarodějku iritovaly. Potutelně se usmíval. Evidentně se náhlou situací bavil. Dívka se na něj podívala.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ prskla po něm. Nyní si ho důkladně prohlédla. Ačkoliv na ni působil namyšleně a domýšlivě, musela uznat, že jisté charisma z něj vyzařuje.

„Ladien,“ odpověděl hlubokým hlasem. „A ty?“

„Ferrera,“ hlesla bez zájmu. „Ach jo,“ vydechla otráveně a dala se do kroku.